

Τὸ ἔθνος βλέπει, ἐπιστατεῖ εἰς τὰ τελούμενα. Καὶ ἡγωνίσθη καὶ ἐξώδευσε καὶ συνέτρεξεν, ἀλλ' οὐδὲν ὠφελήθη εἰμὴ τὰ δάκρυα ἅτινα χύνει βλέπον ῥακενδύτους γυναῖκας καὶ πεινασμένα παιδιὰ σύροντα εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς ἑλληνικοὺς πόθους καὶ τὸ ἑλληνικὸν μεγαλεῖον.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ταράξῃσι τὰς ἐνεργείας κυβερνήσεως ἣν ὑπέδειξαν οἱ ἀντιπρόσωποι του, καὶ ἥτις ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας.

* Ἄλλως τε οὐδὲν ἐπίφοβον παρουσιάζει ἡ λεγομένη ἀντιπολίτευσις, διότι αἱ πολλαὶ ἰδέαι τῆς τὴν ἑκαμὴν πλέον ἰδέαν.

Δέλτα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

III

Sonetto

Ἐπρόσμενα τὴν ἀνοίξῃ ἴσ' ἂν τί
Ἵστερ' ἀπὸ τὸ φετεινὸ τὸ χιόνι,
Καὶ ἔλεγα: πιστὸ κ' ἐγὼ τρυγόνι
Θὰ χτίσω τὴ φωληρὰ μαζὶ μ' αὐτῇ.

Μαζὶ μ' αὐτῇ αἶ; . . . νὰ καρδιὰ κουτῇ
Μέσα 'ς τὴν ἀνοίξῃ καὶ πάλι μόνοι . . .
Ὅποιοι τὴν πίστι σύμβολον κρατεῖ
— Αὐτῇ ἡ πίστι δά τὸν διορθώνει.

Μόνοι . . . κ' ἀνθίζει ἡ τριανταφυλλιά,
Μόνοι . . . καὶ ζευγαρόνουν τὰ πουλιά . . .
Οὐφ! πληξὶ φοβερὴ μὲ δέρνει.

Λοιπὸν ἄς πάῃ ἡ πίστι 'ς τὸ καλὸ,
Μὴ ἅ π' ἰσ τὴ καρδιὰ φηνοπουλῶ
Γιὰ δυὸ φιλιᾶ—αἶ ποιὰ τὴν παίρνει;

* Ἀράχνη.

Η ΘΕΣΙΣ

τοῦ ἀστυνόμου Πειραιῶς κατέστη πάλιν νύμφη ὁμογενῆς, πολιορκουμένη ὑπὸ μνηστῆρων. Ὁ ῥωμαντικώτερος ἐξ ὧν εἶναι ὁ φίλος Πλατούτσας, ὃν, ὡς λέγεται, εὖνοει ὁ κ. πρωθυπουργός.

Εἶναι νοστιμωτάτη ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν:

— Καὶ ἂν ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον ποῦ θὰ εὕρῃς τὸ δίπλωμα;

— Ὡς πάγω, λέγει εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος θὰ ἐπανέλθω διπλωμένος.

ΠΕΤΙΜΕΖΙΑΣ.

Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἐφορτώθηκε στὴ ράχη
Τοῦ Μπολιῆ τοῦ περιφήμου, ὅπου χρόνον κακὸ νᾶχη.
Κάθε ρήτορας σπουδαῖος καὶ ὁ φίλος Οἰκονόμου
Μὲ τὸ σύγγραμμα ἐκεῖνο τοῦ σοφοῦ Μπολιῆ ἐπ' ὤμου,
Τόσα εἶπαν εἰς τὸ βῆμα θέματ' ἄρρητα πολλὰ,
Ποῦ δὲν ἄφησαν ἰδέα ἴσ' ἂν δικὰ μου τὰ μυαλά.

Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν Γάλλο τὸν ἀφίνω κατὰ μέρος,
Καὶ σᾶς λέγω, κύριοί μου, καθαρὰ καὶ ἐλευθέρως
Τὸ συμπέρασμα μιᾶς γνώμης πρακτικῆς καὶ ἀπλουστατῆς
Πῶς ὁ φόρος ὁ βωδίσσιος ἀπ' τὸ φόρο τῆς δεκάτης
Τόσο μόνον διαφέρει, ὅσο ἓνα Συριανὸ
Ἡ καὶ Χιώτικο λουκοῦμι ἀπὸ ἓνα ἀχινό.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμεν
Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν ἱεραδερφο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
Νὰ μοῦ πῇ ἐν συνειδήσει,
Ἄν τ' ἄρεση τέτοια κρίσι.

Καμμιά ἄλλη, κύριοί μου, παρομοίωσι δὲν βρίσκω . . .
Ἵποθέσατε ἐμπρός σας πῶς σᾶς φέρνει ἓνα δίσκο
Μιὰ κουζίνα, ἡ κυρία εὐγενῆς, ἡ δεσποσύνη.
— Τοῦτο ὅμως ὁ καθένας, ὅπως θέλει, ἄς τὸ κρίνῃ.—
Ἔ! λοιπὸν ἄς ποῦμε τώρα εἰς τοῦ λόγου τὴν φορὰ,
Πῶς αὐτὴ ποῦ μᾶς τρατάρει εἶναι ὡμορφὴ κυρά.

Ἵποθέσατε ὁ δίσκος πῶς δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο,
Παρὰ Χιώτικο λουκοῦμι κ' ἓναν ἀχινὸ μεγάλο.
Ἄν λοιπὸν τὸν ἀχινό τῆς ἡ κυρά σᾶς πῇ νὰ φᾶτε,
Δὲν μοῦ λέτε, τὸ λουκοῦμι ἡ ἐκεῖνον προτιμᾶτε;
Βέβαια δὲν ἀμφισβᾶλλω, καὶ σᾶς λέγω πῶς εὐθὺς
Τὸ ὠραῖο τῆς λουκοῦμι θεὸς νὰ χάψῃ ὁ καθείς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμεν,
Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
Καὶ τὸν ἱεραδερφο Σωτήρη
Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
Νὰ μοῦ πῇ ἐν συνειδήσει;
Ἄν τ' ἄρεση τέτοια κρίσι.

Εἶναι τόσοι, ποῦ κτυποῦνε θυμωμένοι χέρια πόδια,
Κι' εἶναι δύσκολο, μᾶς λένε, νὰ μετρήσουμε τὰ βώδια.
Ἐγὼ ὅμως, δίχως ἓνα νὰ ἀνοίξω κἂν τεφτέρι,
Τὰ μετρῶ ἴσ' ἂν δάκτυλά μου, ἀφοῦ δὲ καθένας ξέρει
Ὅχι μόνον πόσα ἔχει ἓνας κ' ἄλλος μας τρανός,
Μὰ καὶ τὸ νομα γνωρίζει τῶν βωδίων τοῦ καθενός.

Ἄπ' τοῦ λόγου μου τὸ μέτρο θάβγω ἔξω ἓνα ρούπι....
 Ὅπως ξέρετε σεῖς τώρα πῶς ἐγῶμαι τοῦ Τρικούντη,
 Ὅπως ξέρουμε πῶς εἶναι ὁ Ροντήρης Δεληγιάννης,
 Ἔτσι ξέρουν κι' οἱ χωριάταις πῶς τὸ βῶδι αὐτοῦ Τραγάνης»
 Εἶνε βῶδι τοῦ Νικόλα, τοῦ Παππᾶ, τοῦ Κωνσταντῆ,
 Καὶ δὲν κάνουνε μεγάλο γιὰ τὸ μέτρο πατιργι.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
 Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
 Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
 Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
 Καὶ τὸν ἑξάδερφο Σωτήρη
 Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
 Νὰ μοῦ πῇ ἐν στυνιδῆσει,
 Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσι.

Ἄλλῃ μία, κύριοί μου, παρομοίωσι θὰ κάνω,
 Ἀφοῦ τόφερε ὁ λόγος, εἰς τὸ μέτρημα ἐπάνω.
 Νὰ μετρήσῃ κανεὶς τὰ βῶδια εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τόπους,
 Εἶναι ὅπως νὰ μετρήσῃ ἓνα ἓνα τοὺς ἀνθρώπους.
 Βέβαια δὲν ἀμφισβῆλλω πῶς ἐγκρίνει ἡ βουλή
 Καὶ αὐτὴ τὴν τελευταία τολμηρὰ παραβολή.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μετὰ τόσα ποῦ σὰς εἶπα κι' ἐγὼ κρίνω,
 Πῶς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει εἶναι δίκαιον νὰ μείνω.
 Ἄν γελάσετε γιὰ ταῦτα, μὴ πεντάρια δὲν μὲ μέλει,
 Κι' ὁ Κουτσομπολιὺς ὁ Γάλλος ἂς μᾶς γράφῃ ὅ,τι θέλει.
 Μὴν ἀκούτε ὅ,τι γράφει ἓνας κι' ἄλλος παλαβός. . .
 Αὐτὰ ἤθελα νὰ εἶπω ἐν συντόμῳ κι' ἀκριβῶς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
 Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
 Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
 Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
 Καὶ τὸν ἑξάδερφο Σωτήρη
 Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ χατῆρι
 Νὰ μοῦ πῇ ἐν συνειδήσει,
 Ἄν τ' ἀρέσῃ τέτοια κρίσι.

Souris.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ . . .

Ἦμουν πολὺ, παρὰ πολὺ χθὲς βράδυ λυπημένος.
 Τὸ μέτωπό μου ποῦκαε στὸ χέρι μου ἀκουμποῦσα,
 Σ' ἓνα βιβλίο ἐμπροστὰ ἤμουν βαθεῖα σκυμμένος
 Καὶ κάπου κάπου δάκρυζα ἐν ᾧ τὸ ξεφυλλοῦσα.
 Ἐνα βιβλίο.... μόν' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά μου
 Μ' ἀφῆκε τῆς ἀγάπης τῆς τὸ κύμα τ' ἀφρισμένο;
 Ἐνα βιβλίο ὕστερ' ἀπὸ τόσο ἔρωτά μου....
 Σ' αὐτ' ὅλο μου τὸ παρελθόν, σ' αὐτὸ εἶνε κλεισμένο;
 Ἐνα βιβλίο . . . μὰ γιὰ μὲ δὲν λείει ὅ,τι λείει.
 Μόνον ἐκεῖνη βλέπω ἐγὼ γιὰ μόνον σημασία.
 Σὲ μὲ μιλεῖ γιὰ μιὰ ματιὰ, γιὰ νὰ φιλῇ ποῦ καίει,
 Κ' εἶνε ἡ κάθε του γραμμὴ δλόκληρη ἱστορία.
 Τὸ χέρι τῆς τὸ ἔγραψε ἐδῶ τὸ ὄνομά της . . .
 Δὲν ἔσβυσε . . . σὰν νᾶτανε στὰ στήθια μου γραμμένο.
 Ἀχ! ἓνα φύλλο βρήκα ἐδῶ ἀπὸ ῥόδο μαδημένο,
 Μὰ μαρμαμένο καὶ αὐτὸ ὡσὰν τὸν ἔρωτά της.

Αἰμύλιος.

ΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κύρις «Μὴ Χάνεσαι».

Μολονότι εἰς τὴν σατυρικὴν σου συνειδήσιν κατεδικά-
 σθησαν αἱ **Μεταξύ μας** αὗται περιστάσεις, οὐχ' ἦττον ἡ
 πρὸς τὸ φύλόν μου ὀφειλομένη ἀδρότης δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ
 βεβαίως νὰ ῥίψῃς εἰς τὸν παρὰ τὸ γραφεῖόν σου Καϊζὶδαν τὰς
 βραχείας σημειώσεις ἃς σοὶ ἐπιστέλλω.

*

**

Παράστασις 1η.

(15 Μαρτίου.)

Περὶ τὴν 8ην καὶ ἡμίσειαν ὑπεδέχετο ἡ θεατρικὴ οἰκία
 ἡ τὸ οἰκιακὸν θέατρον τοῦ κ. Ἀλ. Σούτσου τοὺς κυρίους
 ὑποκριτὰς καὶ τὰς κυρίας ὑποκριτρίδας.

Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ ρεπόρτερ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ γένος,
 δὲν θὰ μὲ κατηγορήσουν αἱ ὁμόφυλοι μου ἂν σημειώσω ἐν-
 ταῦθα ὅτι ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἔκαμαν οἱ κύριοι ὑπο-
 κριταὶ τὸν ζωγράφον ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προσώπων. Καὶ
 δὲν ἐπρόκειτο μὲν περὶ μεγάλης θεατρικῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ
 ὀπτική ἀπάτη περιάπτει αἴγλην εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἰριδος
 χρώματα, τὰ ἐκ τῶν κύτιων τοῦ ψιμμιθίου ἀνακλύποντα,
 ἀλλ' ἡ ὑποκρισία ἔπρεπε νὰ εἶναι πλήρης.

Εἰς τὰς 9 1)2 ἤρξαντο ἐρχόμενοι οἱ προσκεκλημένοι, ὡς
 προσκόπων χρησιμευσάντων τῶν κυρίων Βαλαωριτῶν, οἵτινες
 χονδρικῶς ἐπλημύρυσαν τὴν αἴθουσαν. Μετ' αὐτοὺς τὸ
 διπλωματικὸν σῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία ἐσήμαινε ταύ-
 τοχρόνως τὴν ἀπουσίαν τῶν ὁμογενῶν, τῶν ἐπιλεγόμενων
 χρυσογαδάρων.

*

**

Ἡ αἴθουσα δὲν ἦτο μικρὰ, ἀλλ' ἡ σκηνὴ ἦτο μικροῦλα.
 Ἡ σκηνὴ ἦτο δημιούργημα τοῦ φίλου σας κυρίου **Ἀννίνου**,
 τοῦ ὁποίου τὸ σατυρικὸν κονδύλι μετεμορφώθη ὡς ἐκ τῆς
 μακαρίας ἀργίας εἰς ἡν τὸ κατεδίκασεν ὁ ἰδιοκτήτης του
 εἰς ῥομαντικώτατον χρωστῆρα, τοῦ καὶ ἀπὸ ἄκρας μέλιτος
 γλυκύτεροι ἔρρεον ἔρωτες. Ὅλη ἡ σκηνὴ χάρις εἰς τὸν κ.
 Ἀννινὸν μετεβλήθη εἰς *Ἐρωτοποιεῖον*, διαφόρου μεγέθους,
 σχήματος, μορφῆς, ποιότητος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐκληφθοῦν αἱ αὐτοσχέδιοι σκηνογρα-
 φίαι ὡς ἀληθεῖς ἐρωτοπρατήριον, ἐφρόντισε νὰ περιτυλίξῃ
 τοὺς δύο μεγαλειτέρους τοῦ ἔρωτος μὲ ταινίαν μεγάλην,
 ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένα αἱ λέξεις: **Fantaisies**
athéniennes.

Λίαν καλὴν γειτονεῖαν ἔδωκεν εἰς τοὺς ἔρωτας, ἀνεγεί-
 ρας ἐπὶ τῶν προσκηνίων δύο ἀρχαίου ῥυθμοῦ στήλας, ἐφ'
 ὧν ἐκρέμασε πλῆθος προσωπείων. Ἐρωτες καὶ προσωπεῖα
 οὐδέποτε ἤρισαν μεταξύ των. Ὀμιλῶ ὡς γυνὴ καὶ γνωρίζω
 τί λέγω.

Ὅταν εἶδε τὸσον πλῆθος προσωπείων τὸ γνωστὸν σοὶ
Gamin des salons d' Athènes εἶπεν :

— On va nous prendre pour des véritables hypocrites.
 Εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἶχον διανεμηθῇ προγράμματα
 τῶν παραστάσεων μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν ὑποκριτῶν, εἰς
 ἃς ἡ εὐθυμος γραφὴ τοῦ κ. Ἀννίνου ἔχουσε ῥογχολετικὰς
 γραμμάς.

Τὴν 10ην ὥραν ἡ αὐλαία εἶχεν ἀρθῇ καὶ ἤρξατο ἡ πα-
 ράστασις διὰ τῆς κωμωδίας: **L' amour de l' art** (ὁ ἔρωτες
 τῆς τέχνης).

Μία ἐκ τῶν δεσποινῶν παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο καλλί-